

verwacht dat hij haar nog even in de billen zou knijpen, maar hij hield zijn handen thuis. Dat had hij vroeger zeker gedaan, maar we worden allemaal een dagje ouder, een tikje beschaafder. Hij keek haar nog wel even na, maar zonder hongerige blik. Bijna geluidloos keerde ze terug naar de slaapkamer.

“Hoe vind je haar? Ik heb haar net een week. Zal ik er nog maar een weekje aan vastplakken?” En bij Paul volgde dan een lach waarin geen spoor triomf of arrogantie doorklonk, maar zo eentje waarin je hoorde dat die persoon dolle pret heeft. Het leven is een feest, leek die lach te zeggen, zorg jij nu maar dat jij er ook van geniet. Mijn beurt om iets ruigs te zeggen.

“In die kamerjas zag ik het niet zo goed, hoor, maar volgens mij hangen haar tieten zo’n beetje op haar knieën.” Paul schaterde het uit, wat mij niet verbaasde, want bij hem kon het nooit grof genoeg zijn. Als hij het niet was geweest, dan had ik die opmerking nooit durven maken, zeker niet over wat dus zijn nieuwste verovering was. Maar het ging goed. Gelukkig.

“Die muts kan pijpen, jongen! Je gelooft gewoon je pik niet. Geleerd van haar ex. Die wilde niets anders. Zijn manier van geboortebeperving, denk ik.” Hij proestte het nu even uit, want die witz had hij kennelijk nog niet zo vaak te berde gebracht. “Oraal is er nog nooit iemand zwanger geworden.” En weer die lach. Klaterend, zo eentje die in een vol café alle vrouwen, oud, jong, mooi, lelijk, hun hoofden doet omdraaien. En dan zit er altijd eentje bij die...

Ik glimlachte maar een beetje mee, halfhartig, zoals meestal als een gesprek meer pikante verwijzingen ging bevatten. Slachtoffer van een veel te keurige opvoeding, dat ben ik. Het type, dat moest ik toegeven, paste wel bij Paul. Hij had nooit van die onverbiddelijk hete stoten gehad, terwijl hij die, met die blonde Apollo-kop van hem, best had kunnen krijgen. Ik snapte hem wel: die bloedmooie meiden stelden zo hun eisen aan jou. Aan hun iets minder fraai vormgegeven zusters kon jij jouw eisen stellen. Daarmee moest ik weer denken aan de enige vrouw die ik ooit had ‘gehad’. Die was oneindig veel mooier dan alles waar Paul ooit mee thuis was gekomen. Inwendige gniffel. Wat hadden ze gekeken, met die blikken vol onverholen afgunst. Die Stef. Stille waters, diepe gronden. Nooit een vriendin en dan ineens, hopsa, de jackpot. Ze moesten eens weten: Mandy had nog nooit maar de helft gedaan van wat die miepjes van Paul bereid waren voor hem te doen. Dat had natuurlijk zijn redenen (je bent nu eenmaal wie en vooral wát je bent), maar toch.

Natuurlijk, ik had alleen zijn woord, maar Paul loog nooit. Hij naaide je waar je bijstond, overtrad bijna alles wat God en Vrouwe Justitia hem hadden verboden, maar hij maakte zich nooit schuldig aan wat Sir Winston Churchill zo

mooi terminologische inexactitudes noemde. Paul vertelde je altijd eerlijk dat hij je had besodemieterd en op de één of andere manier kon je dan toch niet kwaad op hem worden. Ik had nog duizend gulden van hem tegoed, ooit als lening verstrekt toen hij tijdelijk wat krap zat, meer dan twintig jaar geleden, maar ik begon er niet meer over. Hij zou me vriendelijk zeggen dat hij het geld nu niet had, me een pilsje aanbieden en over iets anders gaan praten. En je ging even zo vrolijk mee met dat nieuwe gespreksonderwerp. Ik had hem die ochtend plotseling op straat weer ontmoet. Ik was gewoon, een beetje uit zaterdagse verveling, weer eens naar de Albert Cuyp geweest en op de terugweg, bij het Sarphatipark, op de hoek van de Ceintuurbaan, liep ik ineens tegen hem op. Bijna letterlijk. Hij was geen steek veranderd. Een beetje beginnend grijs aan de dus niet meer zo helblonde slapen, misschien een kraaienpootje meer naast de ogen en nu niet alleen als hij lachte, maar verder was hij nog steeds de oude Paul. En hij herkende me ook meteen. Na elkaar zeker twintig jaar niet gezien te hebben was dat in elk geval goed voor mijn ego. Hij was nooit getrouwd, maar had wel bijna vijftien jaar samengewoond. Ik kende haar nog wel, zo had hij me verzekerd. Ene Ella. De naam kwam me vaagjes bekend voor. “Die woonde toen éénhoog boven de sigarenboer, aan het Sarphatipark.”

Toen wist ik het weer: Ella, vettige haardos, puisterig gezicht, grote bril. Wat ze deed, heb ik nooit geweten. In mijn herinnering zat ze altijd met een ietwat verveelde blik in een grote rieten stoel over het park te staren. Toch bijzonder dat we allebei aan een vrouw waren blijven hangen die veel ouder was. Mandy en ik scheelden bijna vijf jaar en hij en Ella zelfs nog een jaartje meer. Meestal is de man in een huwelijk ouder, maar bij ons dus niet. Ze had me niet veel bijzonders geleden, maar ze was voor hem kennelijk toch interessant genoeg om vijftien jaar aan haar te blijven plakken. Nou ja, Paul kennende zou hij tussendoor wel het nodige gesnackt hebben. Dat deed hij al toen hij nog maar pas bij haar was ingetrokken. Ik geloof dat hij haar toen meer zag als een soort vluchtheuvel, een pleisterplaats om even op adem te komen voor een volgende scheervlucht over wat hij met een kleurrijke frase ‘het grote geile kuttenland’ noemde. Ja, hij heeft nooit veel respect voor vrouwen kunnen opbrengen. Eigenlijk was het een egoïstische klootzak, maar je vergaf hem uiteindelijk toch wel. En dat wist hij.

“En hoe gaat het met dat donkere stuk van jou?” Ik was even sprakeloos, maar ja, hij had Mandy nog net meegemaakt. Ach, Mandy: kwart Chinese, kwart Creoolse, kwart Hindoestaanse en een kwart blank. Het vleesgeworden

Surinaamse vuilnisbakkenrasje. Ze was als baby naar Nederland gekomen en met haar PTT-ende papa uiteindelijk in Groningen gesetteld. Het resultaat klonk wel grappig: zo'n zeer exotisch ogende schoonheid met een door ons als uitgesproken rustiek opgevat accent. "Daar was je toen zelfs nog mee getrouwd?" Ik merkte dat de Chinese telegraaf zijn werk had gedaan, maar het laatste nieuws was toch nog niet aangekomen. Logisch: ik was te lang weggevoest om nog relevant te zijn. De buurt was inmiddels bijna volledig gerenoveerd. Met de nieuwe, veel duurdere huizen in de Quellijnstraat en vooral het Marie Heinekenplein was er ook een nieuwe bevolking gekomen, voor wie het epitheton 'die lui uit de Gerard Dou' geen pikante connotaties meer had. Het huis waar je 's avonds aan de ene kant van de kamer je te ruste legde om de volgende ochtend aan de andere kant wakker te worden, zo scheef liepen de vloeren, bestond niet meer. Soms is stadsvernieuwing wel zo genadig.

"Ik ben ook alweer ruim twee jaar gescheiden. Zo gaat dat toch, vandaag aan de dag?" Ik had verteld over onze bruiloft, het flatje en weer later het eengezinswoninkje in Lewenborg, betonnen buitenwijk van Groningen, waar ik mijn bul Engels had gehaald. Waar het allemaal nog zo goed leek, zo perfect truttig, hoewel het gezin er uiteindelijk nooit was gekomen. Het einde had ik maar vaag gehouden. Het gelazer met haar familie, de trammelant met haar zwager en neefje op de begrafenis van haar vader en uiteindelijk nog dat andere... Wat zou het hem ook bommen? Vroeger was hij misschien één van mijn vrienden geweest, maar nu was hij eigenlijk nauwelijks meer dan een bekende vreemde. Zelfs dan: wat maakte het eigenlijk nog uit? Ik was weer terug in de buurt waar ik thuishoorde. Ik kon weer beginnen te bestaan. Toch? Paul had gelachen, zijn arm om mijn schouders geslagen en me weer gekshekend 'pik' genoemd. We hadden een creamcheese bagel gegeten bij Hot & Cold, op de kop van de Cuyp. Als echte middelbare heren geouwehoerd over hoe we hier vroeger, toen het nog een Jamin was, ons ontbijt, bestaande uit een zak taaitaai (het moet in onze herinnering dus Sinterklaastijd geweest zijn) en een bundel veterdrop, haalden. Bij mij waren alle calorieën eraan blijven zitten, getuige mijn buikje, bij hem niet. 'Glory Days' zou Bruce Springsteen gezongen hebben, die gaan ongemerkt aan je voorbij. En ik had inderdaad nooit geraden waar hij nu woonde: op het Marie Heinekenplein, *of all places*, in één van die nieuwe appartementen, op de vijfde verdieping. Kroonprins Willem Bier scheen er ook een flatje te hebben, helemaal bovenaan. Penthouse dus. Verschillen moeten er zijn.